

Chương Sáu

Chu Hàn trăn trở suốt đêm không ngủ được, thâm lượng mình không phải địch thủ của văn sĩ áo đen và người phát xạ đạn tròn võ công lại càng cao tuyệt, chỉ ba viên đạn đã khiến văn sĩ áo đen ba lần khốn đốn mà ngay cả bóng dáng đối phương cũng chưa nhìn thấy. Trên giang hồ chưa từng nghe có người sở trường sử dụng cung đạn và có võ công kinh người thế này.

Ba người Chu Hàn và Trình Ngọc Chi đã đến Đức Châu, phen này trên đường hoàn toàn bình yên vô sự.

Vừa vào đến đại lộ cửa đông thành Đức Châu, các tiệm quán hai bên và người đi đường hầu hết quen biết Chu Hàn, vừa đi vừa chào hỏi đến cửa tây xe dừng lại trước một ngôi nhà to ở Lộ Bắc. Chu Hàn thò đầu vào xe nói:

- Sư muội đến nơi rồi!

Chu Hàn tung mình xuống trước, Trình Ngọc Chi đưa tay sửa lại tóc cũng chuẩn bị xuống xe. Lúc này trước bậc thềm đang có hai đứa trẻ quần áo sạch sẽ thơm tất, mỗi đứa tay cầm một viên gạch đỏ vẽ râu cho con sư tử đá, nghe thấy tiếng xe dừng, hai đứa bé cùng ngừng đầu lên nhìn vừa thấy Chu Hàn liền cùng mừng rỡ reo lên:

- Chu thúc thúc!

Đoạn vứt bỏ viên gạch trong tay và chạy bay đến. Hai đứa trẻ chạy đến trước mặt Chu Hàn mỗi đứa ôm lấy một chân chàng, một chân co lên đứng yên và cất tiếng hát:

- Chu thúc thúc đã về! Chu thúc thúc đã về!

Chu hàn khẽ nạt:

- Long nhi, Phụng nhi gia gia nãi nãi và phụ thân đều ở trong nhà cả chứ?

Hai đứa trẻ lại hát:

- Ở nhà cả! Gia Gia đang tỉa hoa trong vườn...

Lúc này Trình Ngọc Chi đang từ trên xe bước xuống, hai trẻ trông thấy liền buông Chu Hàn ra, đứng thẳng lên, nín áo chàng hỏi:

- Vị tỷ tỷ kia là ai vậy?

- Hai người thật ngu ngốc, đó là Trình cô cô chứ không phải tỷ tỷ.

Hai đứa trẻ liền lại hát:

- Trình cô cô, Trình...

Vừa hát mỗi đứa vừa nắm một tay Chu Hàn đi vào cửa. phủ đệ của Chư Cát lão anh hùng rất rộng lớn được chia làm ba khu, mỗi khu đều có nhà ngang ở phía đông và tây, khu ngoài là nơi tiếp khách, khu trong cùng là nơi trú của Chư Cát lão anh hùng cùng phu nhân, khu gặp là nơi cư trú của con trai Chư Cát Tử Đồng cùng vợ và hai đứa con nhỏ là Long nhi và Phụng nhi.

Ba khu nhà ngang phía tây đều dành cho nam nữ bộc nhân, nhà ngang phía đông khu ngoài là chỗ ở của Chu Hàn, nhà ngang phía đông khu trong giành cho nữ khách, khu giữa giành cho nam khách. Qua khỏi cửa cổng là một bức vách cao to, trên viết chữ “Phúc” to lớn, biểu lộ khí phách chính đại của một môn phái.

Sau khi vào trong, Long nhi và Phụng nhi liền chạy đi báo tin, Chu Hàn đưa Trình Ngọc Chi vào tiền sảnh và bảo bộc nhân mang trà đến., lúc này hai vợ chồng Chư Cát Tử Đồng cũng đã đến. Chu Hàn sau khi chào hỏi sư huynh sư tẩu lại giới thiệu với Trình Ngọc Chi, vợ Chư Cát Tử Đồng là tiền thị vợ bảo nữ tỳ đi lo liệu chỗ ở cho Trình Ngọc Chi.

Chu Hàn sau khi nhờ sư huynh sư tẩu tạm tiếp Trình Ngọc Chi, chàng vội vàng vào hậu viện bái kiến sư phụ và sư mẫu. lúc này Long nhi đang nín kéo gia gia ở trong sân lải nhải không thôi, Phụng nhi thì đang mọp bên giường nãi nãi nói huyền thuyên.

Chu Hàn tham kiến sư phụ và sư mẫu xong, Chư Cát lão anh hùng thấy đồ nhi về đến hết sức vui mừng. Chu Hàn vừa định kể tình hình chuyến đi, Chư Cát Viễn đã khoát tay nói:

- Sư phụ đã biết đại khái rồi, để tối hãy kể lại tường tận!

Chu Hàn lại lược thuật về việc Trình Ngọc Chi vẫn chưa biết phụ thân bị sát hại. Chư Cát lão phu nhân bỗng hỏi:

- Trình cô nương hiện giờ ở tiểu viện phải không?

Chu Hàn gật đầu:

- Sư huynh, sư tẩu đang cùng Trình tiểu muội nghỉ ở tiền sảnh!

Lão phu nhân khẽ thở dài:

- Con bé thật tội nghiệp!

Sau đó, hai vợ chồng Chư Cát Viễn dẫn theo Long nhi và Phụng nhi cùng Chu Hàn đi ra tiền sảnh. Vợ chồng Chư Cát Tử Đồng thấy song thân cũng vội đứng lên.

Trình Ngọc Chi đã từng gặp Chư Cát Viễn mấy lần tại nhà biết lão bà đi cùng hẳn là Chư Cát bá mẫu, vội tiến tới quỳ xuống vái lạy nói:

- Diệt nữ xin kính chúc bá phụ bá mẫu kim an!

Chư Cát Viễn cố cười hoan hỷ. Lão phu nhân vội đỡ Trình Ngọc Chi dậy trùi mền vuốt tóc nàng hỏi han đủ điều. Trình Ngọc Chi bỗng hỏi:

- Bá phụ, gia phụ chưa đến đây sao?

Chư Cát Viễn nghe lòng se thắt, song vội đáp:

- Lệnh tôn có lẽ đã sắp đến trong nay mai!

Ngoại trừ lão phu nhân mắt rướm lệ, những người khác đều buồn bã lặng thinh. Long nhi và Phụng nhi hết nhìn người này lại nhìn người kia, hai đôi mắt bé nhỏ đảo liên hồi. Ngay khi ấy nữ tỳ Ngọc Hoàn đến báo là chỗ ở của Trình Ngọc Chi đã được quét dọn xong, Tiền thị bèn cùng Trình Ngọc Chi rời khỏi trước.

Đêm hôm ấy trong chính sảnh nơi hậu viện Chư Cát Viễn với Chu Hàn ngồi đối diện nhau chong đèn trò chuyện. chỉ nghe Chư Cát Viễn nói:

- Việc Trình gia ngộ nạn cùng cuộc xung đột của người tại bến sông Văn Hà và cuộc phò hên tại Mông Âm trại, sư phụ đã được nghe đồn trước khi người về đến, nhưng dĩ nhiên không được rõ ràng bằng do chính miệng người kể... sự cố tại Mục Gia Dục, Mục Đoan Dương đã có phái người mang thư đến. tuy nhiên, theo như sư phụ biết, trong thiên hạ có tới ba nơi sở trường về chưởng lực âm hàn, một là Âm Phong Đạo Nhân Ban Ngọc ở trên Mã Na Sơn Tây Vực, hai là Hắc Sát Ôn Thần Bạc Chuyên Chư ở Bát Đạt Châu, ba chính là Hoa Diện Quỷ Vương Thường Miên Hương ở Vu Lộ Sơn mà người đã gặp.

Chư Cát Viễn nói đến đó ngẫm nghĩ lại chốc lát nói tiếp:

- Văn sĩ áo đen mà người đã gặp rất có thể là người trên Vu Lộ Sơn, nhưng Hoa Diện Quỷ Vương là đàn bà, văn sĩ áo đen chắc chắn không phải là bà ta. Theo sư phụ nhận định, hành động điên cuồng của y nhất định phải có âm mưu... e rằng chốn vô lâm rồi đây ắt sẽ nổi sóng gió.

Đoạn mắt bỗng rực tinh quang nói tiếp:

- Truyền nhân của Tử Quả Càn Nguyên đã có mặt trên chốn giang hồ, thì người đã phát xạ đạn cung hẳn phải liên quan tới Ô Cung Can Thành, bằng không rất ít ai có công lực như vậy, nếu sư phụ đoán không lầm, đó thật là một điều đáng mừng, có sự hiện diện của hai vị anh kiệt ấy trên chốn giang hồ, bọn tà ác ít nhiều cũng phải e ngại. Nói chung, chuyến đi này của người đã gặt hái được rất nhiều kết quả.

Đến đó, Chư Cát Viễn lái sang chuyện khác:

- Trình sư muội của người không tiện ở đây lâu, khi xưa sư phụ có một vị phương ngoại chi giao, võ công cao hơn sư phụ rất nhiều, về sau bởi thất ý trong tình trường đã phần uất xuống tóc quy y, không màng thế sự nữa, hiện đang tu hành ở Khổ Tu am trên Đại Mậu Sơn, nằm giữa ranh giới hai tỉnh Sơn Tây và Hà Bắc, sư phụ sẽ đích thân đưa Trình Ngọc Chi đến đó, nếu được người ấy thu nhận, quả là phúc đức cho Ngọc Chi. Hơn nữa với căn cơ võ học của Ngọc Chi hiện nay, chắc chắn sẽ nhanh chóng thành đạt.

- Người đó là ai vậy?

- Lạt Thủ Ngự Sử Bạch Tường, người từng nghe nói bao giờ chưa?

- Đồ nhi có nghe nói!

Chu Hàn tuy nói vậy, nhưng lòng lại thầm nhủ:

- Một nữ ma vương sát nhân.

Chư Cát Viễn nói tiếp:

- Bà ấy hiện là Diêu Huyền đại sư trụ trì Khổ Tu Am! Người ở nhà nghỉ ngơi vài ngày xong, còn phải đến Long Bình thăm viếng Đỗ sư thúc và thăm thính động tĩnh từ các phía, khi trở về hãy bàn tính về việc của Trình sư thúc và chuẩn bị ứng phó với bọn Nam Thiên Nhị Hạc và Tuy Ngoại Bát Ma.

Dứt lời liền đứng lên Chu Hàn cũng vội đứng lên theo. Chư Cát Viễn ngẫm nghĩ chốc lát lại nói:

- Hàn công âm thủ đa số thừa lúc người không phòng bị, chỉ cần lưu ý tập trung tư tưởng, phong bế huyết đạo toàn thân, không trực tiếp đối kháng, dù không thắng cũng không đến nỗi gặp nguy hiểm.

Chu Hàn liền ghi tạc vào lòng, cáo từ sư phụ lui ra. Lúc này sao đã mọc đầy trời, không khí càng thêm giá lạnh.

Hãy nói về Ngô Sương, sau khi chia tay với Chu Hàn và Trình Ngọc Chi tại bến sông Văn Hà, chàng thi triển khinh công phóng đi một mạch hơn mười dặm, sau đó thả chậm bước mà đi. Hôm ấy lúc chiều tối, chàng đến Diêu thôn đang cảm thấy đói, từ xa trông thấy một chiều bài hình tròn treo trước một ngôi nhà thấp ngay đầu Diêu thôn, thầm nghĩ hãy ăn chút gì rồi tính hẵng tính.

Khi đến đầu thôn thấy đó là một quán nhỏ đơn sơ chỉ có sáu chiếc bàn vuông, lúc này bàn trong cùng đang có ba người khách ngồi ăn uống khe khẽ nói chuyện với nhau.

Ngô Sương cũng không để ý ngồi xuống chiếc bàn sát cửa. Chủ quán là một đôi vợ chồng chất phác, vừa thấy có khách liền vồn vã ra đón mời.

Ngô Sương gọi lấy vài món ăn, chủ nhân mang chén dĩa lên trước, rồi lại rót một ly trà nóng đặt trước mặt Ngô Sương, sau đó vào trong phụ giúp chồng nấu nướng. Ngay khi ấy bỗng nghe tiếng vó ngựa hối hả thoáng chốc đã đến trước cửa quán và dừng lại. mọi người bất giác cùng đưa mắt nhìn ra cửa, chỉ thấy đó là một con tuấn mã màu nâu đỏ của miền Quan Ngoại, một thiếu nữ xinh đẹp võ phục gọn gàng tung mình nhảy xuống đất. sau đó một giọng nói trong ngọt cất lên:

- Chủ quán, mượn thùng nước cho ngựa uống được không?

Nam chủ quán vừa làm việc vừa cười nói:

- Thùng treo trên cột bên mái che cô nương cứ việc tự tiện lấy mà dùng.

Thiếu nữ đưa mắt nhìn, đoạn đến lấy thùng xuống, mức nước trong lu quá nửa thùng, xách đến đặt xuống trước đầu ngựa rồi đứng một bên chờ đợi. Ngay khi ấy, bỗng nghe một trong ba vị khách trong quán nói:

- Vậy là cứ thế tiến hành mỡ đi trước một bước đây!

Tiếp theo nghe có tiếng ghế khua động, Ngô Sương quay sang nhìn, thấy người đó tuổi trên bốn mươi, dáng người phịch phịch vụng về, mặc một chiếc áo bông ngắn cũ, bên lưng treo một túi vải, có lẽ bởi đã uống quá nhiều rượu, mặt mày đỏ gay phanh ngực chệnh choạng bước đi. Thiếu nữ kia cũng bị bộ dạng say sưa của người ấy gọi chú ý không tự chủ được, lấy làm lạ lại đưa mắt nhìn.

Người ấy đi được mấy bước, bỗng lão đảo chúi tới trước, đâm chéo vào chỗ ngồi Ngô Sương, Ngô Sương vừa đưa tay định đỡ, thấy tay phải y chống lên góc bàn, người lão đảo hai lượt rồi đứng thẳng lên, lè nhè nói:

- Mỡ đâu có say, không ngã được! Không ngã được! Chính mấy người kia mới say...

Sau đó, y chân trái bước tới, trời xui đất khiến mũi chân lại vướng vào ngạch cửa, mất thăng bằng đâm thẳng vào thiếu nữ xinh đẹp, đồng thời mười ngón tay như mười móc câu chộp vào bên lưng nàng miệng chu tréo:

- Mỡ quả thật không say, mẹ kiếp chỉ tại ngạch cửa kéo chân mỡ...

Ngô Sương thấy vậy chột động tâm thâm nhủ:

- Đây chẳng phải chiêu Tiểu Thám Tri Kỷ trong Túc quyền là gì?

Thiếu nữ xinh đẹp bởi bị đột kích quá bất ngờ, nhất thời không khỏi luống cuống, vội lách người sang bên năm bước tránh khỏi, đỏ mặt tức giận quát:

- Lão quỷ dui mù rồi hả?

Người ấy chúi tới rất nhanh, vậy mà y chỉ cần một tay nhẹ nhàng chống xuống đất là đã đứng thẳng lên ngay, mắt hấp háy cười nói:

- Mỗi hôm nay chẳng qua chỉ uống nhiều một chút, nhưng chưa say mà cũng chẳng dui mù... Tiểu nha đầu người có mắt không trông thì có...

Vừa dứt lời đã lạng nửa người vòng tròn, tay phải nhanh như chớp chộp ra. Thiếu nữ bấu môi mắng:

- Thật là hèn hạ già mà không biết tự trọng.

Đồng thời liên tiếp tung ra năm chưởng và ba cước, người ấy vẫn siêu vẹo lạng tránh, song xuất thủ hết sức hung hiểm. thiếu nữ mặc dù thân thủ nhanh nhẹn vẫn không dành được một chút ưu thế. Hai mươi chiêu qua đi hai người giao chiến kịch liệt trước cửa quán, khiến người đi đường thấy đều dừng chân đứng xem. Lúc này hai người ngồi cùng bàn cũng đã ra ngoài, đứng dưới mái che theo dõi cuộc chiến.

Hai vợ chồng chủ quán thì sợ cuống cuống chạy dôn đáo trong nhà, không biết xử trí thế nào cho phải, chỉ Ngô Sương là vẫn thản nhiên ngồi yên tại chỗ. Người say rượu sau chiêu tá hoa hiến phật và tá bôi kính tửu bỗng ngoảnh lại quát:

- Xuân Phúc, Xuân Lộc hãy hủ ngựa ả ta trước đã!

Hai người kia tuổi đều ngoài ba mươi cũng mặc áo cộc, nghe vậy liền đưa mắt nhìn nhau chẳng nói chẳng rằng lao thẳng tới phía con tuấn mã, người đứng trước vung tay chộp dây cương, người sau từ bên lưng lẹ làng rút ra một ngọn trủy thủ sáng loáng.

Ngay khi tay người trước sắp chạm vào dây cương, bỗng con tuấn mã ngẩng cổ hí dài, vụt lách đầu sang bên đồng thời thân ngựa xoay thật nhanh, hai chân sau cùng lúc tung lên, hai người có tên Xuân Phúc, Xuân Lộc liền hốt hoảng lùi lại, vừa lại toan lao tới, bỗng nghe thiếu nữ quát to:

- Các người dám...

Chưa dứt lời đã thi triển bốn chiêu Tật Phong Kính Thảo, Vũ Đả Ba Tiêu, Phong Quyển Lạc Diệp, Cuồng Phong Cấp Vũ, cả ba người lập tức bị lùi ra xa. Thiếu nữ tiện tay xách lấy thùng nước, tay phải vỗ vào đáy thùng, đập một tiếng, gổ vụn với nước hòa thành một luồng tên nước bắn thẳng vào ba người.

Người say rượu bỗng buông tiếng khẽ mắng, lách người sang một bên, hai người kia nửa thân trên đều bị nước đánh trúng, đẩy ra xa mấy bước mới đứng vững lại được. Thảm nỗi hơn hết là hai vợ chồng chủ quán, khắp người ướt sũng, chỉ Ngô Sương là vẫn ngồi yên tại chỗ, khi nước bắn đến chàng chỉơ hờ giơ tay khẽ phát nhẹ, lạ thay khắp người chàng không dính một giọt nước nào.

Người say rượu thấy vậy khẽ bật lên một tiếng kinh ngạc, thiếu nữ cũng liếc mắt nhìn chàng, song nàng không hề dừng lại, ngay khi luồng nước bắn đi, nàng đã xoay người nhẹ nhàng tung mình lên, vũng vàng hạ xuống lưng ngựa, hai chân kẹp nhẹ, tuấn mã liền cất tiếng hí khẽ, cất vó lao vút đi.

Ra xa chừng ba trượng, thiếu nữ xoay người lại, tay phải vung lên, một vật trắng bay thẳng vào cửa quán, phập một tiếng, cắm vào trụ gỗ mái che, đồng thời nghe nàng lớn tiếng nói:

- Chủ quán đón lấy bạc!

Sau đó tuấn mã lao vút đi, thoáng chốc đã mất dạng. lúc này người say rượu mặt đầy vẻ tức giận không còn vẻ say sưa như vừa rồi nữa, trừng mắt nhìn hai người kia hồi lâu, không nói một lời dẫn trước đi vào trong thôn. Đi mấy bước như sức nhớ quay lại nhìn Ngô Sương, môi mấp má như định nói gì, nhưng rồi lại thôi sau cùng quay đi. Lắm bầm:

- Mẹ kiếp, thật là xui rủi...

Hai vợ chồng chủ quán bây giờ mới hoàn hồn, người chồng đi đến gần trụ gỗ nhìn, nén bạc nặng chừng mười lạng cắm sâu vào trụ gỗ đưa tay lay không nhúc nhích. Vội vào bếp lấy ra một con dao to, loay hoay nạy hồi lâu mới được cầm vào đưa cho vợ.

Ngô Sương khẽ buông tiếng đàng hăng, chủ quán mới sức nhớ còn có khách cần hầu tiếp liền cười giả lả, vào bếp lo thức ăn cho khách. Qua khỏi Tứ Thủy đi tiếp về hướng nam, chệch sang tây nam là đến Duyên Châu Phủ, đông nam là đến Khúc Phụ.

Khúc Phụ là nơi sinh ra Văn Thánh Khổng Tử, Ngô Sương rất ngưỡng mộ vị hiền triết vạn thế này, bèn quyết định đến Khúc Phụ trước.

Từ Tứ Thủy đến Khúc Phụ đi chậm chỉ chừng ba bốn ngày đường, hôm ấy lúc giờ Dậu Ngô Sương đã vào đến trong thành Khúc Phụ, trước tiên chàng tìm chỗ ăn uống nghỉ ngơi. Trăng sáng treo cao, Ngô Sương thả bước đi về phía Khổng Lý.

Khổng Lý vốn là nơi an táng Khổng Tử, bởi các đệ tử của ông nguyện định cư tại đây có hơn trăm hộ, nên mới có tên là Khổng Lý. mộ phần Khổng Tử nằm trong Khổng Lâm với những cây cổ thụ cao vút trời, những người đá, ngựa đá và voi đá trước lăng

Văn Thánh đều được gọi là Ông Xung, sắp thành một hàng dài xa tít. Ngô Sương đứng trước cảnh tượng trang nghiêm ấy, bất giác chạnh lòng nhớ tới ân sư và cảm thấy mình thật tầm thường bé nhỏ.

Lúc này chàng đang đứng dưới một ngọn cổ bách, bỗng nghe có tiếng nói từ xa vọng đến và tiến dần về phía này, lát sau đã nghe rõ tiếng bước chân, Ngô Sương thắc mắc thầm nhủ:

- Chẳng lẽ còn có người khác cũng cùng nhã hững như mình ư?

Đồng thời mũi chân điểm nhẹ người đã vọt lên không, định ẩn nấp trên cây, nào ngờ mới hạ chân xuống, bỗng cảm thấy hụt hẫng người rơi nhanh xuống. Ngô Sương hoảng kinh, vội vung tay chụp vào một cành cây khác, người lơ lửng cúi nhìn xuống, thì ra ngọn cây này đã già cỗi, bề ngoài như thường nhưng phần giữa đã mục rỗng, lúc này người chàng đã lún xuống cỡ ba thước, bèn tương kế tựu kế, buông tay rơi nhẹ xuống, ngoại trừ tối đen và có mùi ẩm mốc thật là một nơi ẩn thân lý tưởng.

Ngô Sương dùng hai ngón tay khoét một lỗ nhỏ ánh trăng liền tức thì soi vào, từ đó nhìn ra ngoài thật thuận tiện. Lúc này đối phương đã dừng lại trên bãi cỏ gần đó, dưới ánh trăng sáng Ngô Sương nhìn thấy rất rõ ràng, đó là hai lão nhân, một người mặt vuông đầy rỗ, thân hình cao to vạm vỡ, một người thấp

gầy có chòm râu ngắn. Hai người đứng yên hồi lâu, lão nhân mặt rỗ hết nhìn quanh lại ngược lên trời bỗng lẩm bẩm hỏi:

- Ả nha đầu ấy hẳn không bỏ trốn chứ?

Người thấp gầy cũng lẩm bẩm một mình:

- Túy Chung Ly với Hạt Trương Phi bám theo người ta, nếu mất dấu thì chúng ta còn chỗ đứng trên giang hồ được sao?

- Túy Chung Ly vững vàng trầm tĩnh, nhưng chớ sợ Hạt Trương Phi thiếu kiên nhẫn đâm ra hỏng việc... hôm trước vụ Trình Công Chiết ở Bát Lý Trang chính vì y nóng nảy đã khiến chúng ta thiệt mất năm mạng, thậm chí suýt nữa thất bại hoàn toàn.

- Hạt Trương Phi tuy nóng nảy nhưng cũng có lúc rất tinh tế, chẳng hạn như việc chúng ta bắt giữ ả nha đầu kia, nếu không nhờ y kiên quyết đòi hộ tống thêm một đoạn đường nữa, e rằng đã sớm xảy ra chuyện rồi.

- Hộ tống thêm một đoạn cũng như không, cuối cùng cũng phải trả người ta ở bến sông Văn Hà.

- Tuy rằng như vậy chúng ta cũng đã tận tình, còn sự thất thố tại bến sông Văn Hà, đó là việc của Mông Âm Trại... Túy Chung Ly tuy vững vàng trầm tĩnh hơn Hạt Trương Phi, nhưng hai hôm trước ở Diêu thôn y cũng bị một phen khốn đốn.

Lão nhân mặt đỏ tởm vẻ không hài lòng, đưa mắt nhìn lão nhân thấp gầy, hai người vốn đứng sòng vai nhau, lão nhân thấp gầy vờ như không thấy, bầu không khí lại trở nên yên lặng. Lão nhân mặt đỏ đi qua đi lại vẻ sốt ruột thỉnh thoảng lại ngược lên trời.

Hồi lâu bỗng nghe soạt một tiếng khê, một bóng người nhỏ thó từ trên cây phóng xuống, người chưa đến đất Ngô Sương đã nhận ra đó chính là thiếu nữ đã gặp ở Diêu thôn, ăn mặc vẫn như trước chỉ khác là có đeo thêm một thanh trường kiếm. liền theo đó, sau lưng thiếu nữ lần lượt đáp xuống hai người, một người là hán tử to mập đã giao thủ với thiếu nữ trước cửa quán ăn, người kia là một đại hán cao đen chột một mắt, râu ria xồm xoàm. Ngô Sương thầm nhủ:

- Người này hẳn chính là Hạt Trương Phi mà hai lão nhân mới vừa đề cập đến.

Hạt Trương Phi tuy chột một mắt, song mắt còn lại sáng rực thần quang chứng tỏ công lực rất thâm hậu. Thiếu nữ nghe tiếng ngoảnh lại quát:

- Hai lão quỷ sao cứ bám theo bốn cô nương làm chi vậy?

Hai người chưa kịp đáp, chỉ nghe lão nhân mặt đỏ hướng về hán tử to mập Túy Chung Ly hỏi:

- Sao lại muộn thế này?

Thiếu nữ ngoảnh lại nhìn lão nhân mặt đỏ, chờ hai người kia trả lời xẵng giọng nói:

- Lão mặt đỏ, chính lão đã sai phái một say một mù này phải không? Sớm hay muộn là tùy ý cô nương họ can thiệp được sao?

Hạt Trương Phi độc nhãn trừng lên giận dữ, vụt tiến tới một bước, song lão nhân mặt đỏ nghiêm mặt nói:

- Con gái, con lú nói năng phải có mực thước mực vô tôn trưởng thế này, không khéo sẽ bị đánh đòn đấy.

Thiếu nữ bật cười khanh khách bĩu môi nói:

- Rõ là mặt dày mày dạn. từng tuổi này mà lại kết bè cậy đảng cậy đông hiếp ít, cậy mạnh hiếp yếu mà còn dám tự xưng là tôn trưởng...

Bỗng đưa tay chỉ về phía lăng Văn Thánh, danh giọng nói tiếp:

- Đứng trước thánh nhân lão nói mà không ngượng miệng sao?

Ngô Sương thầm khen:

- Miệng lưỡi thật là sắc bén!

Lão nhân mặt đỏ đỏ mặt, tảng lờ nói tiếp:

- Nha đầu, lão phu có điều muốn hỏi người.

Thiếu nữ xẵng giọng:

- Có điều gì nói mau, bỗn cô nương bận nhiều việc đừng lồi thoi...

Lão nhân mặt đỏ sầm mặt:

- Nha đầu người đã đến đây, e rằng người không tự chủ được đâu... Lão phu hỏi người, Bích Ngọc Thiềm người đã giấu ở đâu?

Thiếu nữ cười khẩy:

- Bỗn cô nương thích đâu cất đó, trên trời dưới đất, trong mắt thổ địa gia gia việc gì đến lão?

Lão nhân mặt đỏ tức giận:

- Người biết vật đó của ai không?

- Vật thiên hạ là sở hữu của mọi người, trong tay ai là của người đó, chẳng cố định của ai cả.

- Nha đầu, người phổng tay trên kẻ khác như vậy, có biết là giới giang hồ không chấp nhận không?

- Họ giết người cướp của thì chấp nhận còn bỗn cô nương nhặt lấy thì không chấp nhận ư?

Lão nhân mặt đỏ gằn giọng:

- Vậy thì lão phu chẳng thể dung tha cho người...

Lão chưa dứt lời bỗng nghe tiếng quát vang, Hạng Trương Phi đã vung tay chộp vào vai trái thiếu nữ. Thiếu nữ nhanh nhẹn thụp vai và bước sang bảy bước. Hạng Trương Phi một trảo chộp hụt lập tức đuổi theo tung ra năm chưởng bốn cước, kinh lực hung mãnh, uy thế kinh người.

Thiếu nữ buông tiếng quát giận dữ quyền cước cùng lúc thi triển, bức lùi Hạng Trương Phi năm bước, dưới ánh trăng sáng hai người toàn lực quyết đấu. Hạng Trương Phi thân to sức mạnh lại trong lúc cuồng nộ, xuất thủ chiêu nào cũng hết sức hung hiểm. Còn thiếu nữ thân thủ nhanh nhẹn, lạng lách như gió, thoạt nhìn có vẻ thiếu nữ kém

thế, song trên thực tế đó là nàng giữ sức phòng thân. Nếu thời gian kéo dài chắc chắn Hạt Trương Phi sẽ nguy khốn.

Quả nhiên ba mươi chiêu qua đi, Hạt Trương Phi bởi nóng lòng giành thắng lợi buông tiếng quát to, ngoài song chưởng còn liên tiếp tung ra ba cước, mắt thấy thiếu nữ cước bộ loạng choạng, hai tay liền chớp nhanh tới, nhưng thiếu nữ đã lẹ làng ngã người ra sau, tung mình lên cao năm thước vừa vặn tránh khỏi một chiêu Song Sao Thủ của Hạt Trương Phi.

Hạt Trương Phi thuận thế thu tay về buông tiếng cười khẩy, Song Trần Chưởng toàn lực đẩy ra, một luồng kinh lực uy mãnh xô thẳng vào ngực thiếu nữ đang hạ xuống. thiếu nữ người đang lơ lửng trên không bỗng quay sang tránh khỏi thế chưởng đồng thời tay phải với chiêu Thiết Long Thủ bỏ xuống. Hạt Trương Phi vội rút hai tay về, vừa định biến chiêu, thiếu nữ đã liên tiếp tung ra ba chiêu Vũ Đả Ba Tiêu, Phong Quyển Lạc Diệp và Cuồng Phong Cấp Vũ. Hạt Trương Phi bị đẩy lùi bảy bước hết sức lúng túng.

Thiếu nữ chiêu cuối cùng Cuồng Phong Cấp Vũ đã khiến Hạt Trương Phi hoàn toàn để hở vùng ngực, bỗng nghe tiếng quát to:

- Lão mù, hãy nộp luôn con mắt còn lại cho bản cô nương...

Đồng thời tay trái hai ngón trỏ giữa nhanh như chớp xĩa thẳng vào mắt phải Hạt Trương Phi. Hạt Trương Phi vội vùng song chưởng lên, đồng thời ngã người ra sau, ngay khi ấy bỗng nghe sau lưng có người nói:

- Hãy còn lão phu đây nữa!

Rồi cảm thấy một luồng kiếm pháp từ sau lưng ập đến, thiếu nữ vội bỏ Hạt Trương Phi, tay trái thuận thế quét ngược ra sau đồng thời tạt người sang bên ba bước và quay phắt lại, đối mặt với kẻ ám toán. Lão nhân thấp gầy lướt tới trước mặt Hạt Trương Phi, đưa tay đỡ Hạt Trương Phi dậy.

Chỉ thấy Hạt Trương Phi mặt bê bết máu và nhuộm đỏ một khoảng ngực, mắt trợn trừng giận dữ, nghiêng răng ken két toàn thân run rẩy. Lão nhân thấp gầy trầm giọng hỏi:

- Thương thế nặng lắm không?

Hạt Trương Phi lắc đầu kể như thay cho câu trả lời. Thì ra mặc dầu Hạt Trương Phi đã toàn lực vùng song chưởng lên chống đỡ và ngã người ra sau, song vẫn không khỏi thọ trọng thương, may nhờ Túy Chung Ly đột kích sau lưng, thiếu nữ vì tự giữ mình hai ngón tay thuận thế vạch xuống, trúng vào má phải Hạt Trương Phi tạo thành một đường máu dài khoảng ba tấc.

Lúc này thiếu nữ thấy kẻ ám toán mình là Túy Chung Ly, tức giận quát:

- Lão say nửa thùng nước ở Diêu thôn chưa đủ cho lão no bụng hay sao hả?

Đoạn vừa định lao tới, bỗng nghe lão nhân thấp gầy lạnh lùng nói:

- Hãy khoan để lão phụ tiếp người vài chiêu kiếm thử xem!

Thiếu nữ ngoảnh lại trường kiếm đã cầm tay vẻ khinh bỉ nói:

- Hãy đến đây, bốn cô nương rất sẵn sàng, hai người cùng xáp vào hay lần lượt từng người một?

Lão nhân gầy thấp với lão nhân mặt đỏ đều đỏ mặt ngượng ngùng, hai người đều không trả lời. Chỉ thấy lão nhân gầy thấp đặt tay xuống lưng, choang một tiếng rút ra một thanh trường kiếm sáng loáng, chênh chếch giơ lên trước ngực, trầm giọng nói:

- Nha đầu, người xuất thủ đi!

Thiếu nữ bỗng hỏi:

- Chúng ta đấu đến lúc nào mới kể phân thắng bại?

Lão nhân gầy quả quyết:

- Nếu trong ba mươi chiêu mà người không bại, lão phu sẽ chịu thua.

Thiếu nữ không đáp, sấn tới vùng kiếm tấn công nhanh và kỳ ảo vô cùng. Lão nhân thấp gầy thoáng kinh ngạc đoạn liền vùng kiếm ứng phó. Thiếu nữ tả xung hữu đột, nhưng không sao bức lui được đối phương nửa bước. sau mười chiêu, thiếu nữ xuất chiêu càng ráo riết hơn, chỉ thấy hai chòm sáng bạc thoát tan thoát tụ, trông hết sức ngoạn mục.

Sau hai chiêu, đột nhiên biến chiêu, tới tấp tấn công ra ba kiếm, lão nhân thấp gầy liền bị bức lui hai bước. Lão nhân thấp gầy buông tiếng hừ lạnh, bỗng vùng tay chớp nhoáng, những đóa hoa kiếm to lớn liên tiếp bay ra, ánh kiếm của thiếu nữ bị đẩy ra xa.

Thiếu nữ liên tiếp bị đẩy lui sáu bảy bước, đến sát ngọn cây Ngô Sương đang ẩn thân, lúc này thiếu nữ đã trán toát mồ hôi, bỗng kiếm quang đối phương tỏa rộng, thiếu nữ loạng choạng suýt ngã, tay trái vội vịn vào thân cây, khiến xui làm sao bàn tay ngoài ngón cái, bốn ngón kia đều bấu vào trong lỗ do Ngô Sương đã khoét.

Ngô Sương đang nóng lòng cho thiếu nữ, thấy vậy liền đặt tay phải lên bốn ngón tay thiếu nữ. Thiếu nữ thoát tiên hơi giật mình, vừa định rút tay về thì bỗng cảm thấy có một luồng sức nóng hừng hực truyền qua, liền tức cảm thấy chân lực gia tăng, toàn thân hết sức thư thái. Lúc này đã đến chiêu thứ hai mươi chín. Lão nhân thấp gầy bỗng

quát to, hai tay cùng nắm chuỗi kiếm, dồn hết toàn bộ chân lực, từ từ nhắm vào tim thiếu nữ đâm tới.

Thiếu nữ chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh ngàn cân từ từ ập đến. Hiện trường im phăng phắc, ba người kia cũng hết sức hồi hộp, bỗng lão nhân mặt đỏ khê buông tiếng thở dài, có lẽ là xuất phát từ lương tri, thương hại cho một thiếu nữ xinh đẹp sắp từ già nhân thế.

Ngay khi ấy, thiếu nữ bỗng tay phải vung mạnh, ánh kiếm vụt tỏa rộng, cách một tiếng, một vệt sáng bạc, bay vút lên không, lão nhân thấp gầy lùi nhanh ra sau năm bước, sắc mặt nhợt nhạt trắng bệch, hai tay cầm chặt một đoạn chuỗi kiếm thở hào hển.

Ba người kia thấy vậy đều cả kinh thất sắc, Túy Chung Ly và Hạc Trường Phi vội đỡ lão nhân thấp gầy xuống đất nhắm mắt điều tức. chỉ nghe thiếu nữ cười nói:

- Lão mặt đỏ đến lượt lão rồi đấy!

Lão nhân mặt đỏ khê buông tiếng tăng hắng, gượng cười nói:

- Thiết Trảo Kim Mâu Tiêu Lỗ Tây này hôm nay kể như đã nhìn nhầm. Nha đầu, để giải quyết vấn đề nhanh gọn, lão phu cùng người tỷ đấu ba chiêu, nếu người lại thắng, chúng ta hẹn sẽ gặp lại lần sau, còn Hồng Hoa Phụ, lão phu chẳng sợ người biến mất. còn như lão phu thắng, chẳng những người phải trao ra Bích Ngọc Thiềm, mà còn phải theo lão phu đến Vi Hổ một chuyến, vậy công bằng chứ?

Thiếu nữ thản nhiên cười:

- Đồng ý, nhưng bốn cô nương tỷ này giờ đã ứng phó ba trận xa luân chiến của các người, cảm thấy hơi mệt, muốn vịn vào cây nghỉ một lúc, chỉ dùng một tay đối chiêu với lão, đồng ý chứ?

Lão nhân mặt đỏ Thiết Trảo Kim Mâu Tiêu Lỗ Tây thoáng do dự thầm nhủ:

- Ả nha đầu này thật quả cuồng ngạo!

Đoạn bèn gật đầu nói:

- Lão phu cũng với một tay tiếp người ba chiêu.

Sau đó cất bước đi đến cách thiếu nữ một trượng đứng lại. Lúc này thiếu nữ bỗng nghe một giọng dịu dàng nói:

- Hãy giữ vững tâm thần, bình tĩnh đối phó.

Thiết Trảo Kim Mâu Tiêu Lỗ Tây trầm giọng nói:

- Nha đầu, hãy tiếp chiêu!

Thiếu nữ liền cảm thấy một luồng kinh lực mạnh khôn tả ập nhanh đến, vội vung chưởng đón tiếp, bùng một tiếng vang dội, thiếu nữ vai phải rung động, Tiêu Lỗ Tây người chao đảo một cái. Tiêu Lỗ Tây đã có danh hiệu là Thiết Trảo Kim Mâu, tất nhiên phải có chỗ độc đáo về môn chưởng và mâu, chưởng vừa rồi lão chỉ sử dụng bảy thành công lực, không dành được ưu thế và cảm thấy chưởng lực thiếu nữ rất khác lạ, nhưng khác lạ ở chỗ nào lão cũng chẳng rõ.

Thiếu nữ thấy Tiêu Lỗ Tây vẻ mặt căng thẳng tung ra chưởng thứ nhì, nàng vẫn vung chưởng đón tiếp như trước, lần này hai luồng kinh lực càng mạnh mẽ hơn, lại bùng một tiếng vang dội, thiếu nữ vẫn vai phải rung động, nhưng Tiêu Lỗ Tây thì bật lùi một bước, người chao đảo hai lượt.

Tiêu Lỗ Tây lúc này mặt đỏ bừng, vận tụ công lực toàn thân chuẩn bị tung ra chưởng sau cùng, lòng thầm nhủ:

- Chả lẽ một đời anh danh của mình lại tiêu tan dưới tay ả nha đầu miệng còn hơi sữa này hay sao?

Bỗng nghe thiếu nữ lớn tiếng nói:

- Lão mặt đỏ, hãy tiếp chưởng đây!

Chỉ thấy nàng nhẹ nhàng thư thái vung tay xuất chưởng, nhưng Tiêu Lỗ Tây chẳng dám khinh thường, vội toàn lực vung chưởng đón tiếp. Bùng một tiếng đình tai nhức óc, cát đá tung bay mù mịt, Túy Chung Ly đứng gần bỗng cảm thấy sức nóng tăng cao và một mùi khét lẹt xộc vào mũi. Thiếu nữ trước sau vẫn một tay vịn vào cây, dáng vẻ ung dung bình thản, còn Tiêu Lỗ Tây thì loạng choạng lùi sau sáu bước, người chao đảo mấy lượt mới cố gắng đứng vững lại được.

Chỉ thấy lão hai mắt đỏ quạch, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi to cỡ hạt đậu từ hai bên má chảy dài và rơi xuống đất. thiếu nữ khanh khách nói:

- Lão mặt đỏ, bốn cô nương đi được rồi chứ?

Dứt lời đã tung mình lên cây thoáng chốc đã mất dạng. Tiêu Lỗ Tây quét mắt nhìn ba người kia, không nói gì chỉ buông tiếng thở dài, thất thểu đi ra khỏi rừng. Túy Chung Ly và Hạt Trương Phi vội đỡ lão nhân thấp gầy dậy đi theo sau. trăng sáng bàng bạc, tất cả lại trở về với sự yên lặng.

Bỗng một bóng người mảnh khảnh từ thân cây vọt lên, nhẹ nhàng hạ xuống đất. chàng ngược mắt lên nhìn bầu trời, thở hắt ra một hơi dài, phúi lấy phúi để chiếc áo dài màu lam ngọc, vừa định cất bước bỏ đi. Đột nhiên một bóng người từ sau cây bước ra khiến chàng giật nảy mình.